

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΚΑΙ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ· ΕΝΩΠΙΟΝ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ: ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ *ΣΥΜ-ΒΟΛΗΣ*

Πέρασαν πέντε χρόνια από την ανάρτηση του πρώτου τεύχους της *Συμ-βολής*. Ο χρόνος, όσο πειστικός και αδάμαστος και να είναι, έρχεται να μας ανταμείψει, καθώς δεν μπορούμε παρά να εκφράζουμε ικανοποίηση για το αποτέλεσμα το οποίο σε μεγάλο βαθμό επιβεβαιώνει τις πρώτες προθέσεις, τις πρώτες προδιαγραφές, που παραμένουν σταθερές, ενώ την ίδια στιγμή συνεργάτες-συγγραφείς πλουτίζουν και στεριώνουν την προσπάθειά μας. Εκλεκτοί, λοιπόν, συνεργάτες από την Κύπρο, την Ελλάδα και άλλες χώρες, από τον ακαδημαϊκό / πανεπιστημιακό χώρο και τον ευρύτερο πολιτισμικό και καλλιτεχνικό, προσέφεραν περιεχόμενο και ποιότητα στο πλαίσιο που εξαρχής χαραξάμε: διάλογος της Εκκλησίας και της θεολογίας με τον σύγχρονο κόσμο, τη σύγχρονη υπαρξιακή αγωνία, τις προκλήσεις της συνεχώς μεταβαλλόμενης συνθήκης στην οποία καλούμαστε να υπάρξουμε: σε ένα κόσμο που φαντάζει χωρίς σύνορα και σε ένα παγκόσμιο(ποιημένο) πεδίο που επιμένει να υψώνει σύνορα. Όλα τα κείμενα ψηφίδες σε ένα ψηφιδωτό ή σε ένα μωσαϊκό που επιχειρεί να αναδείξει το όλον μέσα από τα συμ-βάλλοντα μέρη. Τούτη τη σύμ-πραξη, τη συν-εργασία, τη συμβ-βολή την έχουμε απόλυτη ανάγκη, εμείς και ο ταραγμένος κόσμος μας, ειδικότερα τώρα, σε αυτή τη νέα πραγματικότητα που επέβαλε και εξακολουθεί να επιβάλλει η πανδημία του νέου κορωνοϊού: Εκκλησία, κοινωνία και πολιτική εξουσία κρίθηκαν και κρίνονται. Δίνουμε όμως χρόνο στον αυτό μας για να μην παρασυρθούμε από την επικαιρικότητα και να αξιοποιήσουμε με μεγαλύτερη σύνεση τα νέα δεδομένα σε επόμενα τεύχη μας.

Καμίας και κανενός η γνώση, η αγωνία και η άποψη δεν περισσεύει στο πλαίσιο που κάθε φορά χαράζουμε για να παραμένουμε συγκεκριμένοι και να δίνουμε στον εαυτό μας και στους συνεργάτες μας τον χρόνο να εστιάσουν στο εκάστοτε θέμα-ζήτημα-πρόβλημα, έχοντας τη συναίσθηση και την αίσθηση, ότι το δικό τους μέρος θα ανήκει σε ένα όλον· το συγκεκριμένο θα στοχεύσει σε κάτι καθολικότερο. Είναι κι αυτό ένα φρένο για να μη χάνεται ένας άνθρωπος ή μια έκδοση μέσα στην ποικιλία που μπορεί να γίνει αοριστία, ή απλός παράλληλος μονόλογος.

Σε αυτό μας όμως το τεύχος, που διόλου επετειακό δεν είναι, απλά κάνει μια στάση, έναν σταθμό για να ξανακοιτάξει τα πεπραγμένα, ώστε να αποκτήσουμε συνείδηση της συνεχώς εμπλουτιζόμενης ταυτότητας του εγχειρήματός μας, δεν τηρούμε την σταθερή τακτική μας να δώσουμε πλαίσιο και θέμα για να καλυφθεί από διαφορετικούς συγγραφείς, αλλά, όπως ήδη διαφάνηκε, επιλέγουμε κυρίως στιγμές από προηγούμενα τεύχη. Είναι, λοιπόν, μια ευκαιρία για μας, τη συντακτική ομάδα, να εντοπίσουμε τα κείμενα που μας χαρακτηρίζουν ως περιοδική, επιστημονική έκδοση περισσότερο ή, από την άλλη, ποιά από τα ήδη εκδοθέντα αξίζει —και τώρα, κάποια χρόνια μετά—, να θυμίσουμε σε αναγνώστες που μας γνώρισαν στην πορεία· στα πιο πρόσφατα τεύχη και όχι στα πρώτα. Εξυπακούεται δε —και διόλου φιλοφρονητικό ή διπλωματικό δεν είναι αυτό—, ότι και τα λοιπά κείμενα δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτε από αυτά του παρόντος τεύχους —ούτε σε ποιότητα, ούτε σε σημαντικότητα.

Δεν παραλείπουμε να καλωσορίσουμε τα τρία κείμενα που είναι νέα και εκδίδονται σε αυτό το τεύχος πρώτη φορά: το άρθρο της Βασιλικής Ρούσκα για τη χαρμολύπη στο έργο και τις γραπτές μαρτυρίες του αριστουργηματικού Vincent Van Gogh, μια άκρως ενδιαφέρουσα μελέτη, που θα γνωρίσει στο ελληνικό κοινό μέρος της ιδιαίτερης προσωπικότητας του ζωγράφου. Το κείμενο της Μαρίας Χατζηαποστόλου για την αρρώστια και τη γιατρεία στους στίχους και τα κείμενα του αξέχαστου και σπουδαιότατου Μάνου Ελευθερίου και, τέλος, αυτό του Κωνσταντίνου Λερούνη που, μαζί με δύο από εμάς, προσφέρει τη συνεργασία του για την προσέγγιση της αξιολογής ταινίας *The Two Popes*, με τρόπο εμβριθή, γνώση και ολιστικότητα.

Ευχαριστώντας εγκάρδια τον πανιερώτατο Μητροπολίτη Κυρηναίας, ο οποίος με πνεύμα ελευθερίας και αγάπης μας δίνει χώρο και στηρίζει με διάκριση το εγχείρημα μας, στέλνουμε την ευγνωμοσύνη μας σε όλους τους μέχρι τώρα συνεργάτες που με την εκλεκτή συνδρομή τους στα τεύχη αυτών των πέντε πρώτων χρόνων παρουσίας μας έδωσαν περιεχόμενο και πραγματικό αντίκρισμα στη σπουδαία έννοια και κυρίως στάση που ακούει στο όνομα *Συμ-βολή*. Σε όσους προέβαλαν και επικρότησαν με σοβαρότητα και γνώση την προσπάθειά μας χρωστούμε επίσης μεγάλη ευγνωμοσύνη. Καλή ανάγνωση!

Εκ μέρους της Συντακτικής Επιτροπής

Παναγιώτης Θωμά